

Відкрито меморіальну дошку Федору Гощуку

Рік тому обірвалося життя талановитої людини, яка невтомною працею зробила себе. Про великого популяризатора чудової української пісні березнівчанам нагадуватиме пам'ятна дошка, яку урочисто відкрили минулого тижня на приміщенні районного будинку культури.

ригентом не одного аматорського колективу. Саме завдяки своєму наставнику вони займали призові місця і перемагали у багатьох конкурсах та фестивалях. У цей день друзі, колеги, одностудійці прийшли не тільки віддати шану відомому музиканту, а й поділитися спогадами про нього.

Федір Гощук вчителював і керував дитячим хором у Березнівській ЗОШ №2, хоровим колективом медпрацівників ЦРЛ, аматорським вокальним ансамблем "Зорина" Зірненської протитуберкульозної лікарні. Ірина Гов'ядовська, Марія Корицька, Валентина Добровольська згадали його мудрі поради, вміння підтримати, підбадьорити, підняти настрій. Завдяки ентузіазму і таланту найвищі мистецькі вершини Ф. Гощук підкорив спільно з народним аматорським хором РБК "Богуш". Його учасниця Таїса Бондаренко перегорнула сторінки пам'яті плідної співпраці, пригадала яскравий момент —

На площі Незалежності зібрались люди, які не з чуток знали Федора Васильовича Гощука, більшість присутніх співпрацювала з митцем, деякі пліч-о-пліч додали перешкоди і досягали небачених раніше висот. Район пишається, що тут пролягла його творча дорога.

Поруч із меморіальною дошкою Михайла Дмитровича Бабака, керівника народного аматорського духового оркестру, увіковічили пам'ять Федора Васильовича. Обоє вони зробили чималий внесок у розвиток культури району, області та всієї України. Честь відкрити дошку випала дружині митця Раїсі Гощук та учаснику народного аматорського хору Григорію Чмуту. Відправив панахиду і освятив меморіальну дошку настоятель Свято-Покровського храму УПЦ КП благочинний Мирослав Синиця.

Біографія маестро наповнена перемогами і здобутками. Відійшовши у засвіти, він залишив людям у спадок свою творчість. Народився на Закарпатті, але юнацькі та зрілі роки прожив на Рівненщині.

"Зірка талановитого митця сяяла яскраво, але погасла завчасно", - з гіркою зауважила заступник голови райдержадміністрації Ірина Жилінська, виступаючи перед присутніми.

За своє життя Федір Васильович був керівником і ди-

вручення гран-прі на Всеукраїнському конкурсі ім. Демущького. Забути це неможливо, оскільки від співу провінційного поліського колективу були в захваті і члени журі, і всі присутні. "Хай пам'ять про нього буде світлою, як його життя, як його душа, як його пісні", — завершила Т. Бондаренко свій виступ.

Упродовж заходу хористи виконали ряд авторських композицій Федора Гощука, що збережуться на довгі роки у їх репертуарах як шана чуйному і талановитому керівникові.

Останні дев'ять років Федір Васильович працював директором дитячої музичної школи м. Вараш і керував аматорським народним хором центру дозвілля. Концерт-спогад «Зірки не гаснуть» відбувся там мину-

лого місяця, куди приїжджали сім'я майстра та березнівська делегація, а нині колеги із Вараша завітали на урочистий захід у Березне. Символічно звучав романс "Давне" у виконанні учасниці аматорського народного хору центру дозвілля м. Вараш Віри Обруснік, березнівської скрипальки Тетяни Михальчук та варашської піаністки Мирослави Воробей.

Надзвичайно плідною була співпраця місцевих поетів з Федором Васильовичем. На їх слова митець писав музику, в результаті народжувались чудові пісні. Вдало доповнив все сказане Павло Рачок, який про-

читав власну поезію, присвячену композиторові.

Непоправне горе найбільше вразило родину обдарованого митця. З вуст ведучої Наталії Мельник прозвучали щирі співчуття дружині, синам та доньці. Олесю Гощук і досі проймає біль втрати, з тремтінням у голосі вона закликала надалі виконувати композиції, в яких живе батькова душа.

Чимало теплих слів пролунало на адресу талановитого митця, які зачіпали присутніх за живе, сльози мимовільно наверталися на очі.

Невпинно іде час. Як помах диригентської палички промайнуло життя маестро. Людина полум'яного темпераменту, творчого неспокою відійшла у засвіти, залишивши по собі нев'янучу красу пісень поліського краю.

На закінчення пропоную вашій увазі, шановні читачі, вірш Павла Рачка, присвячений пам'яті Федора Гощука.

Яна ПИЛИПЧУК.

Хай вічно живе і летить його пісня

*Замовкла бандура, заплакала скрипка
І сонце сховалось за хмарами враз.
Схилився в скорботі цей день, наче квітка,
Маестро пішов вже навки від нас...*

*Спинилося серце. Ой рано, так рано!
Дружина в печалі і донька, і син...
Бо й час не загоїть незгойну їх рану,
Бо він для них вічно – єдиний-один.*

*Кружляє у смутку поліський лелека,
На крилах несе його ніжні пісні.
І тихо ридають гуцульські смереки,
Яким він співав всі пісні весняні.*

*Беріз тихий сум на вечірньому пружі.
Чом день цей у фарбах печальних постав?!
У розпачі рідні, знайомі і друзі,
А «Богуш» без нього, немов сирота...*

*Прощально змахнули і яблуня, й вишня.
Для всіх незбагненна хвилина оця...
Лиш вічно живе та летить його пісня,
Вона в наших душах, а він – у серцях.*